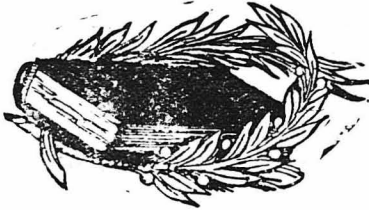

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΪ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΠΟΤΙΛΙΑ

"Ήμουν 11 ή 12 χρόνων, όταν κατά τα τέλη 'Οκτωβρίου, ο βαρώνος Ντέ Μωβίλ μεγαλοκτηματίας του οποίου ο πατέρας μου ήταν συμβολαιογράφος, μου

έκανε τη μεγάλη τιμή να με καλέσει να περάσω μία βδομάδα στον πύργο του. Έπληγα άθελα σχεδόν γιατί ο σκοτεινός γρανιτίνος πύργος του μου φαινόταν φρικτά μελαγχολικός και άκομα γιατί ο βαρώνος, ένας άντρακλας ώς έκει άπάνω με χοντρή φωνή και με μάτια που έλαμπαν άπο καμία, με φοβίξε περισσότερο άκομη παρ' ότι ο πύργος του. Δεν τον ελξα πράγματι ποτέ ίδει παρά στο τραπέζι μόνον ή στο κυνήγι, να τρώει και να πίνει σά δράκος, να βρίζη τούς υπηρέτες του, να βλαστημά και να κριματιάζη τα σκυλιά του.

"Αν και ο βαρώνος μου έκανε καλύτερη ύποδοχη παρ' ότι έφρανταζόμουν και μολονίαι δεν πέρασα και πολύ άσχημα τις λίγες μέρες που έμεινα στον πύργο του, δεν μπόρεσα να κρύψω τη χαρά μου όταν ήθε να φύγω.

Αυτό δυσαρέστησε τον πυροβολιστή, άλλά δεν τό φανέρωσε άμέσως. Την παραμονή της άναχώρησής μου, μία κρύα βραδυά, κρύα και βροχερή, άφου έλεσε τούς υπηρέτες του να πάν να κοιμηθούν έμεινε μαζί μου κ' άρχισε να πίνει ύπερ τό δέον, και να μου διηγείται πράγματα με τα όποια προσπαθούσε να με φοβίση. Κατάλαβα ότι ήταν περιγεμμένος μαζί μου και ήθελε μ' αυτό τον τρόπο να μ' έδκισηθί. Όστόσο οι φρικασιακές του διηγήσεις με έκαναν πολύ γρήγορα να καταληφθώ άπο έναν πραγματικό φόβο.

"Ε. ε, νεαρό μου φίλε, μου φώναζε τότε ο βαρώνος, βλέπω ότι έλασες τό κέφι σου! Πίες δυό δάκτυλα άκομη άπό τό παλιό αυτό Βουργουνδικό κρασί... Θα ξανάρθη ή καρδιά σου στον τόπο της."

"Ήλια τό κρασί, γιατί κ' έγώ άληθινά αισθανόμουν την ανάγκη να πάω θάρρος."

"Υστερα γιά να τον κάνω ν' αλλάξη κουβέντα, άρχισα να έκδιάζω όσο περισσότερο μπορούσα τό Βουργουνδικό του κρασί. Κατάλαβα όμως, ότι ο βαρώνος άδιαφορούσε γιά τά κομπλιμέντα μου, και είτε γιατί ήθελε να διασκεδάση άκομη περισσότερο με τον τρόπο μου, είτε γιατί μία πραγματικά τραγική άνάμνηση δίσταζε τη σύμφωνη του, κατασούφιασε έξαφνα και κινιάτσοντας με δεισπαστικά γύρω του, ψιθύρισε μεμιά παραξένη φωνή.

"Ναι βέβαια τό κρασί αυτό δεν είναι άσχημο άλλά έχω στά βάρη των ύπογειών μου, σ' έναν κρυψώνα που μόνος έγώ τον γνωρίζω, ένα άλλο Βουργουνδικό κρασί έλαφρό, τό όποιο έτσι πού έχει παληώσει θα είναι θαυμάσιο, ύπεροχο!"

Φάνηκε πρός στιγμήν ότι έδισταξε, ύστερα όμως έκηκολούθησε σιγανότερα άκομη:

"Θά σου δώσω γιά τό δοκιμάσής... μόνον... Δεν μπορώ να πάω μόνος μου και συ βέβαια θα φοβάσαι πάρα πολύ γιά νάρθης μαζί μου.

Η άλήθεια ήταν ότι φοβόμουν πολύ περισσότερο να μείνω μόνος στη μεγάλη άκείνη αίθουσα παρά να τον συνοδεύσω. Του είπα λοιπόν ότι ευχαριστός θα τον συνώδεω. Μιά φλόγα κακίας έλαμπε στά μάτια του και συγκεχυμένα κατάλαβα ότι σαν κουβέρτα είχα πέσει θύμα κάποιου παγίδος του. Σηκώθηκε, έδβουσε τά κερύα του πολυελαίου και πατώντας σιγανά πήγε στην κούνια όπου άναψε ένα κλεφτοφάναρο και μου τώδωκε νάτο κρατήσω. "Υστερα όζι λιγότερο μουσικά με πήγε σ' ένα είδος κελλαριού, άπ' όπου πήγε μιάν άξίνα. Με τις ίδιες μυστηριώδεις προφυλάξεις καθιερώθηκε στο εφύ ύπόγειο του πύργου όπου διασχίσαιε πολλές χαμηλές σάλες. "Ενα θανάσιμο κρύο έπεφτε άπ' τούς θόλους άπάνω μας και τό κλεφτοφάναρο πού τό φως του γινόταν όλοένα περισσότερο έτοιμώσπιστο φώτισε πολύ άμυδρά τά σκοτεινά βάρη αυτών των ξυλινών. "Ό βαρώνος σταμάτησ' επί τέλους μπροστά σέ μία στενή πόρτα κρυμμένη στον τοίχο του πύργου άποκακρωμένου ύπογειου. "Έβγαλε άπ' την τσέπη του ένα χοντρό σκουριασμένο κλειδί πού έταίξε στην κλειδαριά και άνοιξε την πόρτα. "Υστερα άφου μέτρησε καλά τη γη, δεξιά και άριστερά άρχισε να σκάβη τό ματσο και μαλακό χώμα του ύπογειου. "Η τρύπα έγινε γρήγορα βαθιά. "Ο βαρώνος τότε άφηκε την άξίνα, κατέβηκε στον λάκκο πού ελξε σκάψει και άφου έφαζε με τά χέρια του τό άνακατωμένο χώμα άπσουςε πολλά ύπολειμμάτα χρώματος άσπριδερού μεταξύ των όποιων, ανατριχιάζοντας όλος μου φάνηκε ότι άνεγνώριστο άνθρωπίνα κόκκαλα. "Υστερα, άμέσως σκεδόν, πνίγοντας μία φωνή χαράς, πηδώντας έξ' άπ' τό λάκκο μου έδειξε θοισαβευτικά μία μπουτίλια παλαιού σχήματος, την όποιαν και μου έδωκε να κρατήσω όσπου να ξαναγεμισθί τό λάκκο.

"Όταν άνεβήκαμε στην αίθουσα του πύργου και δοκίμασα τό κρασί, ο βαρώνος

μου μαντεύοντας άπ' την τρομοίλα των χειλιών μου την έρώτησι πού δεν τολμούσα να του κάνω, μου έπε ξεσπόντας σ' ένα γέλιο σατανικό:

"Στοιχηματίξω ότι έχεις τρομερή περιέργεια να μάθης γιατί τό κρασί αυτό τό έχω κρυμμένο σε τόσο άποκακρωμένο ύπογειο και γιατί περιμένα να κοιμηθούν οι υπηρέτες μου γιά να πάω γιά τό πάρο. Χρί... αυτό είναι ένα μεγάλο μυστικό πού θα έκανα πολύ καλά να μην τό πώ σέ κανέναν. "Αλλά όταν είμαι στο κέφι, μου είναι τρομερά δύσκολο να συγκρατήσω τη γλώσσα μου.

"Άλλως τε, τώρα, είσαι συνένοχος μου... "Άκουσε, λοιπόν, τη διασκεδαστική αυτή ιστορία. "Ο πατέρας μου μου έλεγε άφήσει μία πλουσιωτάτη κάβα. "Αλλά άπό τό έλαφρό, τό λεπτό, τό θαυμάσιο αυτό Βουργουνδικό πού πρό όλίγου δοκίμασε, δεν ελξαν άπομίενοι, άλλοίμονο! παρά 100 μόνον μπουκλάδες. "Έγινωσε, φίλος του κρασιού καδός είμαι, τις λιγότερα πολύ γρήγορα, και ένα πρωί οι υπηρέτες μου πού άνήγγειλαν ότι άπ' τό άγαπημένο μου κρασί δεν άπόμειναν παρά 21 μόνον μπουτίλιες. Αυτό με λήθησε τρομερά, και έδλησα τις τελευταίες αυτές μπουτίλιες να τις άδειάσω τουλάχιστον με μία αντίταξη τού έξαισίου αυτού κρασιού συντροφιά. Γιά την έπίσημη λοιπόν αυτή πράξη έκάλεσα τον μοναδικό μου φίλο κούμπα ντέ Σατέλ. "Άφου άφικα μία μόνη μπουτίλια ως δείγμα τό ύπόγειο, είπα στους υπηρέτες να άραδιάσουν τις άλλες είκοσι στο τραπέζι και κατόπιν τούς διέταξα ν' άποουφούνε. "Υστερα μοιραστήκαμε με τον κούμπα τις μπουτίλιες, και άρχισαμε να πίνουμε. Μόλις άνάψαμε λίγο άπ' τό μεθύδι, κινώμενοι και οι δυό, δεν ξέχω άπό πού τραλλά κ' έξαφνική ιδέα, άπό στοιχημα σε στοιχημα πούος θανάτξηση περισσότερο στο κρασί, στράσαμε στό σημείο να δοκιστούμε με τούς βαρύτερους δοκους ότι ο πρώτος πού θάπερτε κάτω άπ' τό τραπέζι, μη μπορούντας πιά να πη, θα θάρότανε ζωντανός άπ' τον άλλον, στο ίδιο ύπόγειο όπου βρισκότανε ή τελευταία μπουτίλια.

"Υστερ' άπό λίγο, έξαφνικά, ένα κρυό άτύχημα συνέβη στον φίλο μου. "Από άπροσέξια ή άπερισκέφια, άπλόωντας τό χέρι του γιά να πιΐση μία μπουτίλια, γλίστρησε άπ' την καρέκλα του κ' έπεσε κάτω άπό τό τραπέζι.

"Ό! κίριε βαρώνος,—τόν δίκονα, λυχανασμένος και ένώνοντας τά χέρια μου άπ' τη φρίκη, — έλιπίσω ότι δεν ζήτησας άπ' τον κούμπα να κρατήση τον δοκιο του;"

"Δεν με έξερεις, καθόλου, παιδί μου, φαίνεται, —είπε ο βαρώνος μ' έναν ξερό τόνο. "Ενας εύπαθίδης, και όταν άκομη εινε τυφλά στο μεθύδι, δεν άβητε ποτέ τον λόγο του. "Όφελει όστόσο να ομολογήσω, ότι καθώς ήμουν κ' έγώ έντελώς μεθυσμένος, δυσκολεύτηκα τρομερά να σήσω άπό τά πόδια τον κούμπα ως τό κελλάρι όπου πήγα την άξίνα και τό κλεφτοφάναρο, και ύστερα να τον προστώω στην πλάτη μου και να τον πάω στο ύπόγειο. "Έσαφα τον λάκκο γλήγορα ένφ' ο κόμης πλάϊ μου, έπαλωμένος καταγής φουσαμωδός σάν χύτρα. Τον κατέβασα στον λάκκο, τον στήριξα ορθιο, όσο καλά μπόρεσα και ύστερα άρχισα να ρίχνω άπάνω του και γύρω του χώμα. "Ός την ώρα εκείνη κοιμότανε άκομη βαθιά, όταν όμως τό χώμα έφτασε ός τις μασάλες του, άνοιξε τά μάτια. Τότε συνέβη τό όχληρότερο μέρος όλης αυτής της ύποθέσεως. "Ο κόμης συνηρόμένος άπό την μέθη, ελχε την κακή έμπνευση ν' άμφοβηθήτη τον δοκιο του, και με τά χέρια του πού έμειναν έλεύθερα, έκανε δύο μπόρες γιά να βγίη. Εύτυχώς όμως ήταν ήδη παραπάνω άπο μισοπαρωχημένος και γι' αυτό δεν χρειάσθηκε να μεταχειρισθώ καμμία βία γιά να τον φέρω στά σύγκαλά του. "Έξηκολούθησα άπλώς, με όλη την ήσυχία μου, να ρίχνω χώμα στο λάκκο, έτσι πού ύστερα άπό λίγο σκεδόν γέμισε. "Όταν ο κόμης ελβε ότι ήταν παραχωμένος ως τούς ώμους, και ότι μόνον τά χέρια και τό κεφάλι του έξείχαν, έπαυε να με βρίζη. "Έγινωσε ίκετευτικά τά τρεμιάμενα χέρια του και άρχισε να μου θυμίζη την παιδική ήλικία μας, τά κοινά μας παιχνίδια. Χίλια συγανητικά πράγματα του παρελθόντος, τά όποία ήταν άδύνατο να μαλάξουν την καρδιά έντος άνθρώπου πού δεν τον έδίδεσαν δοκός. "Όταν τό χώμα έφτασε ός τό σάγιον του, έμνηξε τά κλάμματα, κάτι σπαραχικά κλάμματα μικρού παιδιού. Καθώς έκλαε, άνοιγε τό στόμα του, ένα στόμα πού ή αντίθεση με τό κλειπό πρόσωπό του, τώδειχνε τόσο μαύρο, όστε μου ήθε να ρίξω έκει μέσα μία καλή φινυαρά χώμα και έτσι να γλυτώσω μία και καλή άπό τις κλάμες του. "Αλλά μία άδυναμία με συνεκράτησε και βλέποντας ότι τό έξάλλο, τό τραλλό του βλέμμα ελχε σπληωθεί στην πύο μακρυνή γωνιά του ύπογειου, στην στερνή άπ' τις περιφίμες μπουτίλιες, πήρα την μπουτίλια αυτή, και τού την έδωκα. "Εκείνος την άδραξε λαίμαργα, είτε γιατί ο φόβος του ελχε άνοιξει τη δίψα, είτε γιατί θέλησε να ξεχάση τον έπεχόμενο θάνατο, στο κρασί. Κατέβασε λοιπόν τά δυό χέρια του, και κρατώντας με όλη τη δύναμή του, την βήση της μπουτίλιας, έπεκέρησε να την άνοίξη με τά δόντια του. "Ήταν ή ένστικτική άκρίβους κίνηση πού περιμένα έγώ. Εθδύς, έσπρωξα πάνω στο κεφάλι του όσο χώμα άπόμεινε στα χείλη του λάκκου. "Ενα πα-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΑΡΙΚΗΝ ΡΩΣΙΑΝ

ΠΩΣ ΕΔΡΑΠΕΤΕΥΑΝ ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑΣ ΦΥΛΑΚΑΣ

Η ιστορία και η δράσις τῆς Σόνιας Περόφσκαγιας. Ὑπὲρ τῆς ἐπαναστατικῆς ιδέας. Ἡ σύλληψις τῆς. Πῶς, ἐδραπέτευσε. Ἐνῶ οἱ χωροφύλακες ἐρροχάλιζαν. Ἡ ἀπόδρασις τοῦ ἐπαναστάτου Ντώις. Ἐνα ἐξυπνο κόλπο. Στὰ λευτρά. Ὁ χωροφύλαξ ποῦ ἀπέμεινε μὲ τὰ ρούχα στὸ χερί!...

Εἶνε γεγονός ἀναμφισβήτητο ὅτι καμιάς ζωῆς τὰ ἐγκληματικά χρονικά δὲν περιέχουν τόσες πολλές μὰ καὶ τόσες ἐξυπνὲς ἀποδράσεις φυλακαμένων ὡπὸς τῆς Τσαρικῆς Ρωσίας. Τίς περισσότερες καὶ τίς περὶ μιστορικῶς ἀπὸ τῆς ἀποδράσεως αὐτῆς τῆς ἐπεχείρησαν οἱ λεγόμενοι «πολιτικοὶ ἐγκληματῆαι» δηλαδὴ τὰ μέλη τῶν ὁμίδων τὸν κομμωτῶν ποῦ ἐστρέφοντο ἐναντίον τῆς Τσαρικῆς ἀπολυταρχίας. Οἱ φυλακῆς τῆς αυτοκρατορίας τῶν Τσαρῶν ἐστράγγαζαν γιλιὰδες τέτοιων ἐπαναστατῶν ποῦ ἡ μόνη τῶν ἐννοια ἦταν ἡ ἐξέλιξις ἐνὸς ἀπουδιηποτικῶ τρόπου ἀποδράσεως, γὰρ νὰ ἐναρξήσουν καὶ πάλιν τὸ ἔργο τοῦ.

Ἡ περὶ ἀπὴν ἀλλὰ καὶ ἡ περὶ χαρακτηριστικῆς δραπέτευσις πολιτικοῦ ἐγκληματοῦ εἶναι χωρὶς ἄλλο τῆς Σόνιας Περόφσκαγιας, ποῦ ὄσπερ ἀπ' αὐτὴν ὁργάνωσε τὴν δολοφονία τοῦ Τσαροῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' στὰς 13 Μαρτίου 1881.

Ἡ Σόνια Περόφσκαγια ἦταν κόρη τῆς ἀνωτάτης ρωσικῆς ἀριστοκρατίας. Ὁ πατέρας τῆς ἐπὶ πολλὰ χρόνια διετέλεσε γενικός κυβερνήτης τῆς Πετροουπόλεως. Ἐξαιρετικὰ ἐξυπνη, μὲ πολὺ εὐαίσθητη καρδιά ἀλλὰ καὶ μὲ ἀτυπάλαια θέλησι καὶ ἐνεργητικότητα ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τῆς ὅταν ἦταν 16 χρονῶν καὶ οἰχτήκει στὴν ἐπαναστατικὴ πάλιν. Σὲ ἡλικία δεκαεπτά χρονῶν συνελήθη γὰρ πρώτη φορὰ, ἀλλὰ χάρις τῷ μέσῳ ποῦ διέθετε ἀπελευθερωθὴ δυνάμει προσωπικῆς διαταγῆς τοῦ Τσαροῦ Ἀλεξάνδρου. Ἡ Σόνια μόλις ἀπεφυλακίσθη ἐξακολούθησε τὴν ἐπαναστατικὴν τῆς προαγάνδα καὶ στὰ 1878 συνελήθη καὶ πάλιν στὴ Νότιο Ρωσία. Τῆ φορὰ αὐτῆ τῆς ἐπεβλήθη ὡς τιμωρία ἡ ἐξορία στὴ Β. Ρωσία. Ἄν καὶ κατὰ τὸ ταξίδι τῆς πρὸς τὸν τόπο τῆς ἐξορίας τῆς παρουσιάσθησαν πολλές εὐκαιρίες νὰ δραπέτευσθ, ἐν τούτοις δὲν τόκανε, γιὰτι οἱ δύο χωροφύλακες ποῦ τὴν συνοδεύαν τῆς φέρθησαν μὲ τόσο καλὸ τρόπο ὅστε δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ αἰτία νὰ τιμωρηθῶν δύο ἀθώοι ἀνθρώποι. Ὅταν ὅμως σ' ἓνα σταθμὸ οἱ δύο αὐτοὶ χωροφύλακες τὴν παρέδωσαν σὲ ἄλλους ποῦ ἀρχισα εὐθὺς ἀμέσως νὰ τῆς φέρνουν τὴν βάρβαρα, ἡ Σόνια σκέφτηκε ὅτι δὲν εἶχε καμιά ὑποχρέωσι νὰ φανῇ καὶ σ' αὐτοὺς ἱπποτικῆς καὶ οὐτὸν ἔδραπευσε.

Ἡ συνοδεία διενεκτήρευστο τὸ ἴδιο βράδυ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ Τσούσφεν. Οἱ δύο συνοδοὶ τῆς χωροφύλακες κοιμήθησαν στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ τὴ Σόνια, ὁ ἓνας κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ ὁ ἄλλος μὲρὸς στὴ πόρτα. Ἡ Σόνια πλάγιασε πάνω σ' ἓνα ξύλινο μπάγκο καὶ ἔκανε πῶς τὴν πήρε ἀμέσως ὁ ἴππος, γιὰτι ὅμως ἔλεγε ἀπὸ πρὶν στοὺς χωροφύλακες, ἦταν ποῦ δὲν κωραμίσθη. Οἱ χωροφύλακες ἀνύποπτοι καὶ μὴ φανατιζόμενοι ποτὲ διὰ μέσῳ στὸ αἰσιθητικὸ ἐκείνο κοριθίσκι κορμὶ κρύβονταν θάρρος ἀντρίκι καὶ θέλησι ἀκατάβλητη τῶρριζαν στὸν ἴππο. Ὅταν ἡ νεαρὴ ἐπαναστάτρια βεβαίωθηκε ὅτι οἱ φύλακες τῆς κοιμόνταν βαθεῖα, σηκώθηκε μὲ προσοχὴ, τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα, δρασκέλισε ἐξείνουν

ράξενο σάλεμα ἐπήκολούθησε, κάτου ἐκεῖ, σὺν ἀνάβρασμα ποταμοῦ. Ἄλλ' ἐγὼ ποδοπάτησα τὸν λάκκο ἔως ὅτου σταμάτησε ἐντέλωσ τὸ σάλεμα...καὶ γι' αὐτὸ πρὸ ὀλίγου εἶδες τὸ σαγῶνι ἐκείνο καὶ τὰ δόντια στὸ στόμα τῆς μοιτιάλας!

Τῆ στιγμῇ ἐκεῖνῇ ὁ βαρῶνος ἔμπηξε ἓνα τόσο ὀξύ, τόσο διαβολικὸ γέλιο, ὅστε ὁ τρομὸς μου ἀποκορυφώθηκε. Ἐγυρα πρὸς τὰ πίσω, στὴν ῥαχὴ τῆς καρφέλας μου καὶ καθὼς ἔχανα τίς αἰσθήσεις μου δοκίμασα τὸ φρικτὸ συναίσθημα ὅτι γλυτρούσω ἀπ' τὴν ρεῖλα μου, ἔπειτα, κλυδῶσα κάτου ἀπ' τὸ τραπέζι, φωνακὲς κρῆ γῆς μουῖρηξαν στὸ σφῆκο μου καὶ διὰ χοντῆς κνηγετακῆς μπότες μου ποδοπατοῦσαν τὸ κρανίον...

Ὅταν συνῆλθα, βρέθηκα ὅτι στὸ ὑπόγειο, παραχωρημένως ὡς τὸν λαμπρὸ, ἀλλὰ ἐξαλωμένως στὸ κρεββάτι μου καὶ ἐπιμελῶς σκεπασμένως. Δὲν ἔξω ἂν ἐν μετῆρες ἐκεῖ ὁ ἴδιος ὁ βαρῶνος ἡ κανίνας ὑπῆρτης τοῦ. Τὸ μόνο ποῦ ξέρω εἶνε ὅτι εἶχα πιερετὸ δαλ τὴ νύχτα καὶ οὐτὸ πρῶτὸ ἔφηνα χωρὶς κἂν ν' ἀποχαρῆθῃσιν τὸν βαρῶνο.

Καὶ μόνον ὅταν πῆγα στὸ σπίτι μου, ὁ πατέρας μου, ὅχι δίχως κόπο κατορθῶσε νὰ μὲ πείθῃ ὅτι ὁ βαρῶνος γὰρ νὰ μ' ἐκδικηθῇ ἔσλωσ ποῦ δὲν εἶχα θέλησι νὰ μείνω περισσότερο μαζί του, καὶ ἐπειδὴ κατάλαβε ὅτι ἤμουν φοβητικῆς, μοῦ διηγῆθηκε τὴν ἐντέλωσ φανταστικὴ αὐτῆς ἱστορία.

Παρ' ὅλες τίς βεβαιώσεις ὡς τόσο τοῦ πατέρα μου, δὲν ἔναρξῆθα ποτὲ πᾶ στὸν πύργο τοῦ βαρῶνου ντὲ Μωβίλλ.

ποῦ κοιμόταν μὲρὸς σ' αὐτῇ, τράβηξε ἡσυχα-ἡσυχα τὸν σύρτη ἀνοιξε καὶ βρέθηκε στὸ διάδρομο. Χωρὶς καθόλου νὰ χάσῃ τὴν ψυχολογίαν τῆς ἐνανάλεισι ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε στὸ δρόμο. Γιά νὰ μὴν δῶσῃ δὲ ὑπόνοιες σὲ κανένα δὲν πήγε ν' ἀγοράσῃ εἰσθητῆ γὰρ τὸ τραῦμα, ἀλλὰ χῶθηκε σ' ἓνα βαγόνι μιάς ἐμπορικῆς ἐμαεστοχίας καὶ κατέβηκε κρυφὰ σ' ἓνα ἄλλο σταθμὸ ἔκατο βάρδια μακρότερα. Ἐκεῖ μῆτεκ στὴν ἀμαεστοχία ποῦ πῆγαινε στὴ Πετροῦπολι ὅπου καὶ ἔφτασε τὸ ἄλλο βράδυ τῆς δραπέτευσεως τῆς.

Ἐστὲρ ἀπὸ τὴ δολοφονία Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' στὴν ὁποία ὅπως εἶπαμε ἡ Σόνια ἐπαῖξε τὸν σπουδαιότερο ρόλο, ἡ Πετροῦπολις εἶχε μεταβληθῆ σὲ στρατοπέδα καὶ περισσότερα ἀπὸ ὄχτακόσια πρόσωπα εἶχαν ριχθῆ στὶς φυλακῆς, σὲ διάστημα δύο ἡμερῶν! Ὅλες ἡ προσπάθειες τῶν συντηρόων τῆς ἐπαναστάτριας νὰ τὴν πείσουν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πετροῦπολι γὰρ τὸ ἐξωτερικὸ ἔμειναν ἀκαρποὶ μὲρὸς στὸ ἀκατάβλητο θάρρος τῆς. Ἐννοοῖσι νὰ μείνῃ στὴν τόσο ἐπικίνδυνῃ γι' αὐτὴν πόλι καὶ νὰ ἐξακολουθῆσῃ τὴν προαγάνδα τῆς, ἀδιὰφορῶντας γὰρ τοὺς κινδύνους. Δὲν πέρασαν ὅμως πολλῆς ἡμέρας μ' ἓνας ἀτυνομικὸς τὴν ἀνεγνώρισαν στὸν περὶ κεντρικὸ δρόμο τῆς Πετροῦπόλεως καὶ τὴν συνέλαβε. Τῆ φορὰ αὐτῆ τὴν ἐκράτησαν στὰς φυλακῆς Πετροῦπόλεως καὶ στὶς 15 Ἀπριλίου τοῦ 1881 τὴν ἐκχέρμασαν μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους συνομητέες!...

Ἐπίσης καὶ ἡ ἀπόδρασις ἐνὸς ἄλλου ἐπαναστάτου, τοῦ Λέον Ντώις, ἀπὸ τῆς Τσαρικῆς φυλακῆς εἶνε πραγματικὰ ἐξυπνη καὶ ἀπλή. Ὁ Λέων Ντώις ὑπηρετοῦσε σ' ἓνα σύνταγμα πεζικῶν ὡς «ἔθελοντης». Ὁ ὄρος ἔθελοντῆς ἐδῶ δὲν ἔχει τὴν ἐννοια ποῦ δίνουμε ἐμεῖς στὴν λέξι αὐτῇ. Ἐθελοντῆαι λέγονταν τὰ παῖδια τῶν μεσαίων τάξεων, ἐπὶ Τσαροῦ, στὴ Ρωσία, ποῦ λόγῳ τῆς κοινωνικῆς τῶν θέσεως ὑπηρετοῦσαν μόνον ἔξι μῆνες στὸ στρατό, ἐνῶ ἡ θητεία τῶν παιδιῶν τῶν μοιζῶντων καὶ τῶν ἄλλων κατώτερων κοινωνικῶν στρωμάτων ἔφτανε πολλῆς φορῆς στὰ ἔξι καὶ ἐπὶ τὰ χρόνια!

Ὁ Ντώις ἦταν φύσις ἀνήσυχος, τᾶβαζε μὲ τοὺς ἀξιωματικῶς, τοὺς μιλοῦσε στὸν ἐνικό καὶ διαρκῶς δημοσυγοῦσε ἐπισεοδία. Κάποτε γὰρ νὰ βοηθῆσῃ τὴν ἀπόδρασαν μερικῶν πολιτικῶν καταδικῶν ἔλειψε πέντε ἡμέρες ἀπὸ τὸ σύνταγμα τοῦ. Αὐτὸ χρησίμευε ὡς ἀφορμὴ στοὺς ἀξιωματικῶς τοῦ νὰ τὸν παραπέμψουν στὸ στρατοδωκεῖο. Ὁ Ντώις ἤξερε πολὺ καλά ὅτι ἡ ἀπόφρασις τοῦ στρατοδωκεῖου θὰ ἦταν ἀσύστη. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῇ ποῦ τὸν ἔβρισαν στὴ φυλακῇ ζήτησε—ἐχρησάτῃς τὸ σκοπὸ ν' ἀποδράσῃ—νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ λουστῇ. Τὸν ὡδήγησαν πράγματι κατὰ δημοτικὰ λουτρά τῆς πόλεως, μὲ συνοδεία τριῶν στρατιωτῶν.

Ἀπὸ τοὺς τοῖς στρατιωτῆς τῆς φρουρῆς τοῦ Ντώις ἴταν ἔφταναν στὰ δημοτικὰ λουτρά, οἱ δύο ἔμειναν ἀπ' ἔξω φυλάγοντας κάτου ἀπὸ τὰ δύο παράθυρα τὸν προθαλάμου τῶν λουτρῶν. Ὁ τρίτος μῆτεκ μὲσα στὸν λουτρόνα μαζί μὲ τὸν Ντώις.

Ἐκεῖ ὁ Ντώις γυθῆθηκε, ἔδωσε τὰ ρούχα τοῦ στὰ στρατιωτικῇ ποῦ τὸν συνοδεύει, καὶ ποῦ δὲν φανατιζότανε ὅτι μπορεῖ νὰ τὸ σκάσῃ ὀλόγυμνος, καὶ πέρασε στὸ διαμέρισμα ποῦ βρισκόντουσαν οἱ μανιέρες. Στὸ διαμέρισμα αὐτὸ περίμενε τὸν Ντώις ἓνας σύντροφός του, ὁ ὁποῖος εἶχε φτάσει προηγετῆρα βασιτάζοντας ἓνα πακέτο μὲ ρούχα πολιτικῆ. Ὁ Ντώις χωρὶς νὰ χάσῃ ἕνα λεπτὸν πῶρεσε τὰ ρούχα αὐτὰ, κατέβασε ὅσο μπορούσε χαμηλὰ τὸ μεγάλο μαλλιαρὸ ρουσοῦκο σκούφο του, ἐναρξῆθηκε στὸ δωματίο ποῦ φύλαγε ὁ σύνδοξος τὸν στρατιωτικῆ μὲ τὰ ρούχα τοῦ στὸ χερί, πέρασε μωραστὸ τὸν ἀτῆροχς καὶ ἔφυγε!...

Ὁ δυστυχισμένος στρατιωτικῆς δὲν κατάλαβε τὸ παίχνιδι ποῦ παίχθηκε εἰς βάρος τοῦ. Βλέποντας νὰ βγαίγῃ ἀπὸ τίς μανιέρες ἓνας καθὼς πρέκει πολιτικῆς, τοῦ ἀνοιξε τὴ πόρτα μοχλός του καὶ τὸν ἔφρασε νὰ περάσῃ ἀνενοχλήτα. Στὸ δρόμο περίμενε τὸν Ντώις ἓνας ἄλλος σύντροφός του μ' ἓνα ἀμάξι. Ὁ δραπέτης πῆδησε μὲσα καὶ ἐγνε ἀφαντός!...

ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΕΣ

Ὅταν ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ρέτς ἐπῆγε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἐπίσκοπο τοῦ Κοσπό, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε χειροτονήσει, ὁ τελευταῖος αὐτός, εἰς ἀπάντησιν, τοῦ εἶπε:

— Μὰ, φίλε μου, ἐγὼ πρέκει νὰ σ' εὐχαριστήσω: Πῶν γίνεται ἐπίσκοπος, ὁ ἀσχημότερος ἐπίσκοπος τῆς Γαλλίας ἤμουν ἐγὼ!...

